

RODERICK LEEUWENHART

STERRENLICHAAM

ISBN 978-90-832674-0-1

NUR 333

1e druk 2022

Copyright © 2022 Roderick Leeuwenhart

Redactie: Jet van der Toorn, Erik Schreuder, Paul Impens

Coverillustratie: 'HIV attachment, HIV viral life cycle, illustration'
door David S. Goodsell, The Scripps Research Institute. Attribution
4.0 International (CC BY 4.0)

Omslagontwerp © 2022 Roderick Leeuwenhart

Auteursfoto door Ilse de Vries

Ontwerp en binnenwerk Nederlandse uitgave: Michael van Zijl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestem-
ming van de uitgever.

Voor zo ver het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan
op grond van artikel 16B Auteurswet 1912 j° het Besluit van 20
juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus
1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor
wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting
Reprorecht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp). Voor het overne-
men van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en
andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men
zich tot de uitgever te wenden.

1

Hoe ben ik ooit zo met mijn neus in de boter gevallen?

Kev bleef zichzelf dat maar afvragen terwijl hij zich in het zweet werkte om de vrouw die onder hem lag te plezieren. Tuurlijk, hij had met mooiere meisjes geslapen aan de Lagere Kluisweg, meisjes die geweldige dingen met hun benen deden als je ze maar genoeg betaalde. Betaalde je je blauw, dan deden ze nog betere kunstjes, allemaal samen, in jou, op jou. Een ervaring die Kev maar één keer had genoten, op kosten van een ander, als beloning voor een zwaar seizoen van sjouwen. Hoe kon dat alles nou zo flets afsteken tegen Cathelijne? Het kon niet, mócht niet. Toch was het zo.

‘Trek aan mijn haar,’ beval ze en hij deed het meteen. Haar greun werd nog een tikje luider, maar dat interesseerde hen allang niet meer.

Cathelijne. Je hebt geen cent te makken, maar ik prijs me elke dag gelukkig dat jij mij koos. Ik, een willekeurige idioot aan de bar, rotzooi trappend. Jij, een dagwerkersdochter, een Rijnmaagd. Je had me om kunnen laten lazeren, had een miljoen dingen kunnen doen. Maar ik riep wat onzin en jij moest lachen, en de barman wilde me eruit schoppen maar jij hield hem tegen. En we gingen samen de nacht in, en vanaf toen elke nacht.

Kev zoog aan haar borsten als een uitgehongerd kalf. Zij woelde door zijn haren.

Waarom koos je mij? Je blijft het me vertellen en ik blijf het maar niet geloven. Je pa wilde me vermoorden, maar jij hield hem tegen.

En nu waren ze hier in haar verduisterde appartement, de vloer bezaaid met kledingstukken. Hij met genoeg alcohol op zijn adem om een klein dier te verdoven, zij ook, en ze was vol aandacht voor hem. Alles klopte. Toen ze na een tijdje waren uitgeraasd, zwetend, hun hartslag een fanfare, zei Cathelijne: ‘Zullen we een kleine Kev maken? Of een kleine mij?’

Ze lag opgerold op zijn schoot. Kev schrok, zijn gezicht nog nagloeiend van de inspanning: ze had hem een condoom omgedaan, toch? Hij vertrouwde haar dat taakje liever toe – hoe benevelder hij was, des te groter de kans dat hij het vergat. Cathelijne was een ver-

antwoordelijker type. Doorgaans ook minder straalbezopen.

‘Ik, eh...’ Hij wilde zijn hoofd koeler meppen. ‘Daar zeg je iets.’

En het is niet voor het eerst dat je erop hint.

Ze bewoog over zijn benen, haar boezem warm in zijn kruis.

‘Niet hier, natuurlijk. We verkassen uit de haven.’

‘Hebben we daar het geld voor dan?’

Ze petste hem op de wang, en niets te zacht. Cathelijne wist waar zijn pijngrens lag. ‘Durf een beetje te dromen, oelewapper. Het leven kan ons zoveel meer bieden dan dit.’

Dromen: geen loods meer of het altijd aanwezige klotsen van de Dochter, geen sloppenwijkstank. Misschien zelfs buiten de kolonie, ergens ver weg van Shin Hokkaido. Met het verstrijken van de jaren merkte Kev dat dit stadsdeel steeds meer een dierentuin werd voor de Japanners om te bezoeken. *Vergaap u aan de verloren Nederlanders!* De hort op met Cathelijne – het klonk Kev aanlokkelijk in de oren.

Maar moeten daar kinderen bij?

Het ging hem niet om het geld. Hij zou genoeg bij elkaar schrapen om te overleven. Het gokken en het, tja, hoerenlopen zou hij kunnen laten. Maar zat het universum echt te wachten op nóg een leventje vol armoe en misère? Het barstte er al van.

Cathelijne las zijn gedachten. ‘Langedijk, het komt wel goed. Jij en ik samen, dan krijgen die kleintjes alle liefde die ze nodig hebben.’

Hij lachte. ‘Ik ben verliefd op jóú. Zo. Dat heb ik nog nooit tegen iemand gezegd.’

‘Dat stel ik op prijs en ik hou ook van jou, zelfs als je me nooit gelooft, maar je ontwijkt de vraag. Je bent absoluut niet zo dronken als je je voordoet.’

Hij stond onmiddellijk op, zijn lid zwierde wild in het rond. ‘Ik ben súperdronken! Wij allebei! En als ik niet ter plekke in slaap wil vallen, kan ik nu beter een ommetje maken.’

In plaats daarvan worstelde ze zijn kromme lichaam terug onder de lakens, waar ze het uitschaterden en het wroeten weer begon. Kev snakte naar adem toen zijn tweede orgasme hem ruwgevoelig en Cathelijne meer dan een beetje uitgeput achterliet. Ze reikte naar hem, maar sukkelde in slaap. Zonder haar wakker te maken, verliet hij het bed en deed zijn broek aan, toen zijn shirt en jas.

Naar buiten, nu.

De beet van de lucht ontnuchterde Kev zodra hij het gebouw verliet. De winter was erg nat dit jaar, maar niet bijzonder koud, waardoor de wegen bedekt waren met halfbevroren smurrie.

Je wilt echt een gezinnetje beginnen met mij! Dus dit is geluk. Hij sloeg zijn kraag omhoog, wandelde glimlachend in de ochtendschemer. *Zodra we een kind krijgen gaat dat allemaal stuk. Dan ren ik weg omdat ik het niet aankan. Dat wil je niet, Cathelijne, geloof me. Niet dat ik je een keus geef. Beter dat ik je hart nu breek, dan ons mogelijke kroost, onze seks, jouw toekomst en mijzelf naar de verdommenis help.*

Hij rook de Dochter en dacht aan de *hanafuda*-salons verderop. De Hollandse drinkschuren. Hij zag de knipperende lichtjes op de kade, waar de knappe meisjes op hem wachtten, op zijn geld wachtten, aan een overbekende straat.

Daar zou hij het vanaf nu weer mee moeten doen.

Het was bijna twee decennia later, nul komma nul vier lichtjaar verder. Voor Kev voelde het aan als vorig jaar en slechts een kort ritje hiervandaan. Dat was niet omdat hij vergeetachtig was – hij had domweg bijna de hele tijd geslapen. Uitgeteld en ondergedompeld in het water. De ongemakken van de ruimtevaart.

Nog elke dag dacht hij aan Cathelijne.

Sommige dingen schud je niet zomaar van je af. Hoelang je ook slaapt, je wordt altijd wakker met de shitzooi van gisteren.

Wat gruwelijk oneerlijk tegenover haar was, besepte hij, maar Kev had redenen te over om een pesthumeur te hebben. Wakker worden in een winterslaapbuis, bijvoorbeeld. Afschuwelijk proces. Hij lag in een kist in de slaapzaal, weggestopt in een extra goed beveiligde partitie van de *Karyūkai*. Hun transport, een Mk.14 Daimyō-klasse oogstschip met Daizuki Drive, mat van boeg tot achterstevan zo'n honderdveertien meter en was gevormd als een cilinder met twee roterende ringen eromheen. Het kon reizen met bijna twee procent van de lichtsnelheid. De bemanning telde achtendertig zielen, op één na nog diep onder de wol.

Die ene was hij, de voorman van een van de *Karyūkais* mijnwerkersploegen.

De buis zat vol troebele vloeistof, precies zo warm dat Kev niet merkte dat het er was, wat een herinnering losweekte, maar zijn hoofd werkte nog niet mee. Vast nog suf van het dutten.

Misschien maar beter zo. Te veel nadenken maakt me paniekerig. Dan besef ik dat ik in een vissenkomp drijf met een lichaam waar ik geen controle over heb. Sommige mensen worden wild en ik werd dat ook, de eerste paar keer. Stel je gewoon voor dat je op de Dochter dobbert, de wijde hemel boven je...

Hij probeerde zijn vingers te kraken, maar ze gehoorzaamden niet. Wat het bedrijf ook gebruikte om ze te laten slapen, het vertraagde niet alleen hun metabolisme, maar stokte ook vrijwel alle celdeling. Uiterst efficiënt: mijnwerkers werden zo niet oud, verspilten geen voedsel tijdens de reis en konden geen gekkigheid uithalen, zoals halverwege omkeren. Het nadeel was dat het even duurde voordat je terug was in het land der levenden.

Normaal gesproken vond hij dit al een rottig proces, maar nu helemaal. Hij hoorde doorgaans geruststellend gezoem in de vloeistof, witte ruis, maar deze keer was het om gek van te worden. Iets brulends, bonkends. Onophoudelijke scheepshoorns.

Kappen met die herrie, dacht hij. Hij wilde het roepen, maar zijn stembanden werkten niet.

Tintelende handen. Een goed begin. Kevs lichaam startte op en verspilde geen moment hem te belagen met signalen. Honger, ongemak, stram, stijf... Om zichzelf af te leiden, tuurde hij door het mistige water. Dunne draadjes rood kolkten omhoog en kleurden alles rozig.

Zodra hij controle had over zijn lijf, splitste de buis in tweeën. Met een zucht verbrak de deksel de verzegeling en klapte open.

Góðver! De Nederlandse vloeken was hij nog niet verlerd.

Op momenten als deze wenste Kev dat hij nog steeds in Cathelijnes bed lag, haar rondingen tegen hem aan, het appartement verpauperd maar warm. Comfortabel. Maar hij had zijn keuze gemaakt en stond er pal achter. Het was de enige optie geweest, en had het niet tot zijn huidige baantje geleid? De haven was een doodlopende weg gebleken. Het leven daar had op het puntje gestaan hem te vermorzelen, toen greep Mitsuyari in. Een paar maanden

later vuurden zijn Japanse meesters hem het heelal in en sindsdien voerde hij non-stop tours uit.

Het was het vreemdste contract dat hem ooit was aangeboden. En het had hem op meer dan één manier gered.

Maar eerst – altijd – was er de reis. Kev stelde zich de dood niet heel anders voor dan dit. Overal beperkingen. Volkomen steriel. En een overheersend, vaag gevoel van ongemak.

Plus, niet te vergeten, het verdrinken. Nog maar één week, sus-te hij zichzelf. Een weekje maar en we komen elke dag dichterbij. Binnenkort kunnen we het al zien uit het raam.

De *Karyūkai* naderde het eind van zijn tweejarige tocht door de Oortwolk en zou spoedig zijn menselijke lading afzetten om enkele van de zeldzaamste grondstoffen van het universum te delven. Zeldzaam, geheimgehouden en volkomen onvoorstelbaar. Kev was zelf geschokt geweest toen hij ontdekte waar het bedrijf hem heen zou sturen. Een van de schaarse momenten dat het leven liet zien dat het nog steeds verrassingen in petto had.

Hij probeerde rechtop te zitten. Zijn hoofd was een massief stuk ijzer, de trommelvliezen trilden uit zijn oren. Alles zwom voor zijn ogen. Maar weer kopje-onder ging niet meer. Opstaan. Hij pelde het zuurstofmasker van zijn gezicht en zoog voor het eerst in jaren weer frisse lucht naar binnen. Wat voelden zijn longen zwak! Reutelend probeerde hij de koppijn weg te drukken en zich iets, al was het maar iets, te herinneren.

O ja. Gisteren. Gisteren, lang geleden. Hij was niet sláápdronken, hij was gewoon dronken. Je kwam er exact zo uit als je erin ging. Wat een teleurstelling. Met een tweejarige kater sleurde Kev zijn lompe lijf uit de buis, kletsende voeten op het rooster. Daar stond hij een moment, druipend, in zijn ondergoed, een onbedoelde erectie tussen zijn benen.

De kloterigste manier om geboren te worden.

Toen klopte ook zijn gezicht aan. Niet langer gezalfd door voedszaam, supergeconcentreerd, wat-het-ook-was vocht, maar weer open en bloot en overgeleverd aan de gezuiverde scheepslucht. Hij bewonderde de opbrengst in een spiegel. Zijn rechterwang was opgezwollen, paarsig. Bloedlip. Ergens boven de haarlijn begon een

wond te verkorsten.

‘Lelijkerd.’ Het was reutelen, niet praten.

Zijn voltallige ploeg lag hier in de zaal, maar verdomd als hij ze nu al wekte. Een paar uur extra maakte weinig uit. Kev moest eerst van die vrachtschepen in zijn kop af. Alsof hij nog een loodsknaap in het havenkwartier was, met knikkende knietjes tussen het geweld van tankers die aanmeerden.

Kan me net zo goed meteen aankleden.

Normaal gesproken was hij in luttele seconden ondergoedvrij – hij herinnerde zich hoe hij er Cathelijne mee aan het lachen maakte – maar nu was het een hachelijke opgave. De kletsnatte broek wist hij tot zijn enkels naar beneden te stropen, maar daar raakte die verstrikt tussen zijn tenen. Het hemd plakte aan zijn borstharen door gestold bloed dat twee jaar eerder langs zijn kaak naar beneden was gedropen, bleef haken achter zijn oor. Malaise. Kev zwabberde rond, stootte zijn knie tegen de stasiskist en scheurde uiteindelijk alles maar in stukken. Hij plukte de katoenrepen uit zijn hals en snoot zijn neus eens goed leeg op de grond.

Op naar de voorraadkamer.

Hoe ben ik hier eigenlijk gekomen? Mitsuyari, dat kon niet anders. Ze hadden hem uit de goot getild, uitgekleet, ingevroren en verscheept. *Hadden die lui me niet ook meteen kunnen oplappen? Een paar hechtingen waren welkom geweest.*

Hij bereikte de voorraadkamer, ontdekte dat de toegang verzegeld was met een code die hij zou moeten kennen. Kev vloekte hard genoeg om een zeeman het schaamrood op de kaken te geven. Hij stutte zichzelf met een arm tegen het paneel en probeerde zich op de toetsen te focussen. Elke keer de code veranderen diende geen doel behalve hem te sarren, zoveel was zeker. Gezien de staat waarin hij was opgepikt, was het weinig verrassend dat hij de briefing had gemist.

Wat was de code om die vervloekte deur te openen?

Hij probeerde het met de ene na de andere combinatie. Bij iedere poging afkeurend gepiep. Na de zoveelste mislukking ontplofte hij.

‘Ga dan open, waardeloos stuk afval! Schurfterig, gaargekookt kloteding...!’ Hij schopte tientallen keren tegen de deur, genoot er

stiekem van om even los te gaan. ‘... gezicht bloedt, heb knallende koppijn, en ik zit vast in deze pokkengevangenissen!’

Vermoeid liet hij zich tegen de wand vallen. Verrassing: de inspanning had iets uit de nevel in zijn hersenpan naar voren gehaald. Kennelijk had hij de verlossende data toch opgeslagen.

Hij tikte de code in, de deuren gleden open en Kev betrad de voorraadkamer. Nog altijd poedelnaakt draaide hij om zijn as. Dit was een van de grotere ruimtes op de *Karyūkai*; een opslagplaats voor voedsel, kleding, gereedschap en wapens achter slot en grendel. Hij zwalkte richting het keukenblok, rommelde door de kasten. Gedroogd voer was straks handig, nu zocht hij pillen. Iets, iets, wat dan ook.

Anticonceptie? Fantastisch spul, maar niet wat hij nu nodig had.

Ontstekingsremmers.

Steroïden.

Pijnstillers! Hebbes. Kev drukte er van elke soort een paar uit de strip en slikte de handvol droog door.

De volgende stap was minstens zo moeilijk: in welke van de identieke laatjes in de tientallen kopieën van kastenblokken zaten zijn werkbroek en kabeltrui? Kev voelde zich nergens lekkerder in, en hij kon alle comfort gebruiken nu.

Het was een ramp. Alles in dit schip was ingericht om hem het leven zuur te maken. Het kostte hem een kwartier om zijn kleren te vinden. Hij had echter net zo goed een vuilniscontainer open kunnen trekken, zijn kleding walmde van verschaald bier en straatvuil. Met een klap sloeg hij de lade dicht, voor hij over zijn nek ging.

Zodra Kev het controlecentrum van de *Karyūkai* in strompelde, gekleed in een kreukloos standaarduniform, brak het zweet hem uit en begon zijn hart te ratelen. Die chemische cocktail van Mitsuyari keerde hem binnenstebuiten! En natuurlijk was er nog geen greintje van zijn kater weggeëbd: een shot pure alcohol had hem meer goed gedaan. Zijn plan om het hele zootje te wekken moest nog maar even wachten. Hij plofte in de pilootenstoel, hijgend als een oude man. Staren naar het onveranderlijke sterrenlicht was het enige waar hij nog fut voor had.

Zo helder. Zo saai.

Het heelal zag er mooier uit vanaf een rokerige werfkelder, waar oliedamp de lichtpuntjes opblies tot wazige kwalvormen. Hij had daar goede tijden gekend met het runnen van de Bruinvis, zijn oude pakhuis. En slechte. Maar hoe hij er ook op terugkeek, Kev droeg de haven nog altijd in zich mee. Weer iets wat hij niet van zich kon afschudden.

Een knipperend lichtje op een van de panelen rond het roer trok zijn aandacht. Geen schreeuwerig alarm – gewoon een prompt op een scherm, dat aangaf dat er iets mis was.

‘Goed dan.’ Kev boog voorover met een kreun. ‘Laat maar zien.’

Direct toonde het display een kaart van de slaapzaal, met een lijst van de mensen die er sliepen. Grafiekjes sprongen als paddenstoelen omhoog. Temperatuur, zuurstofgehalte, de hele rimram. Eén buis was grijs; de zijne, geleegd van zijn inhoud, klaar voor gebruik. En eentje kleurde knalrood. Slecht teken.

‘Mathijssen.’

Zijn levenstekens waren tot het nulpunt gedaald, maar het was moeilijk in te schatten of dit nú gebeurde of al een tijdje aan de gang was. Moest Kev opspringen, door de gangen draven, de buis openbreken en een half bewusteloze Mathijssen uit het water tillen?

Nee, besefte de voorman, daar is het veel te laat voor. Hij is al bijna twee jaar dood.

Kev las het automatisch gegenereerde rapport, de minieme lettertjes dansend voor zijn ogen.

Mathijssen was overleden. Zomaar, zonder dat iemand het merkte, nog voor ze de invloedssfeer van de kolonie hadden verlaten. De stasiskist had zijn temperatuur per ongeluk naar min twaalf graden verlaagd en kristalvorming had zijn cellen tot moes geprikt. Wat overbleef was een stijf bevroren, Mathijssenvormige huls.

Hij gleed terug in de stoel, probeerde het te verwerken terwijl de gesneuvelde naar hem staarde vanuit zijn profielfoto. Geen emotie op het mijnwerkersgezicht, puur een registratie van zijn kenmerken.

Het systeem had moeten ingrijpen. Was het niet de bedoeling van al deze tech om ons te beschermen? Arme Mathijssen. Hij beeldde zich zijn gezicht in door een dun laagje rijp, twee jaar oude luchtbellen

in zijn neusgaten. Waarom blijven we dit maar doen, vroeg hij zich af, het circus in zijn hoofd negerend. Maar hij kende het antwoord. *Omdat er geen andere manier is.*

Stasisreizen was de enige werkbare methode om mijnwerkers van Shin Hokkaido naar waar dan ook te verschepen. Derving hoorde daar nu eenmaal bij, dat hadden zijn havenjaren hem geleerd. Er zat altijd wel een rot krat in de container, dat was nog geen reden om het vervoer af te schrijven.

Mensen waren vracht. Ook dat was de realiteit. Hij sloot wat er met Mathijssen gebeurd was op in een kluisje in zijn hoofd. Toch bleef het aan Kev knagen: het had ook hém kunnen overkomen. Om zich af te leiden, opende hij de bemanningslijst. Aandacht voor de overlevenden. Hij ging de namen af, bekeek de foto's. Daar lagen ze, in de stasiszaal. Hun rivaliteiten en vriendschappen maakten even niet uit, de diepe slaap maakte hen voorlopig elkaars gelijken. Voorlopig veilig. Kev streek met zijn vingertoppen over het scherm, over de gezichten van de mensen die hij door en door vertrouwde.

Liefbroer, die het straks van de automatische piloot zou overnemen. Astronomische objecten omzeilen kon een computer prima, maar het was bedrijfsbeleid om het aankoppelen over te laten aan een mens.

Capabele Kensuke, capabel vanwege zijn gave om oplossingen te verzinnen voor problemen waar niemand anders uit kwam. Hij schopte het binnenkort tot voorman, of Kev vrat Mitsuyari's tuniekje op.

Sylke, altijd herrie in de tent.

Mahmoud, godzijdank had hij Mahmoud.

Dit waren Kevs mensen: zij waren zijn mijnwerkers en hij hun voorman. In zijn buik smeulde trots, hoewel dat ook het restant van de alcohol kon zijn.

Hoewel het niet allemaal zijn mensen waren. Er was een rivaliserende voorman aan boord, met zijn eigen mijnwerkersteam. Dat had iets te maken met Mitsuyari's politiek. Het was het enige frustrerende element aan zijn werk, deze Graad Kostov, maar hij wist wel hoe hij hem onder de duim hield. Het was geen dom geluk dat hij de man had afgetroefd op elk van de vorige drie tours.

Tweederangs figuur.

Wacht. Kev herinnerde zich met een schok dat er dit keer ook vreemdelingen aan boord waren. Mitsuyari had hem opgescheept met twee gásten. Zijn koppijn werd twee keer zo erg. Alsof hij niet genoeg zorgen had.

Zijn brakheid hield duidelijk nog een tijdje aan, dus hij besloot het niet langer uit te stellen. Wekken, nu. De volledige bemanning. Slechts één kist zou gesloten blijven, met de lichten gedoofd, zodat niemand anders Kevs somberte hoefde te dragen.

Een uur later voelde het niet langer alsof er gesmolten lood door zijn binnenste liep en inmiddels moest het gros van de crew wel op zijn. Tijd voor een opzweepende toespraak.

‘Dit is... jullie voorman,’ sprak hij, zijn woorden weerkaatsend door de gangen van het schip. ‘De reis is goed verlopen. We zijn nog, eh... een paar dagen verwijderd van ons doel... dus we hebben tijd om ons voor te bereiden. Jakkes, mijn hoofd. Sorry. Droog op. Streck je benen. Jullie weten waar het voer is. Bij aankomst wil ik iedereen op zijn best zien.’

En mezelf, dacht hij met een kreun.

Hij smoorde de uitzending. Wat een afgang. Dit was niet hoe hij deze klus had willen beginnen. Om te kalmeren, herinnerde Kev zichzelf aan de eindbestemming.

Nog maar even. Tanden op elkaar.

Kevs wekdienst had de meeste mensen aangespoord om de slaapzaal te verlaten en zich aan te kleden, zich te voeden, aan de slag te gaan. De meesten, zag hij op het scherm, maar niet iedereen. Een enkel iemand was blijven staan, aarzelend, en hij wist meteen dat hij haar zou moeten escorteren.

Ach, je bent voorman of je bent het niet.

Hij voelde zich bovendien inmiddels weer in staat tot rechtop staan, lopen en misschien zelfs hoffelijkheid. Kev verliet de controlekamer en toen hij de hal betrad, was ze er nog steeds. Hij wierp haar een handdoek toe, die ze ving zonder met haar ogen te knippen. Ze bedekte zich er snel mee.

De ijdelheid van de gemiddelde burger blijft me verrassen. Ze doen

alsof hun lichaam iets heel speciaals is, waar iedereen dol van zou worden als ze het zagen.

Toegegeven, de dame stond voor hem in druipend ondergoed, vers uit de kist. Kev onderdrukte de kriebel in zijn ingewanden.

Toen ze er zeker van was dat ze er presentabel uitzag, wierp ze hem een dankbare blik toe en boog beleefd. Hij knikte terug en stak zijn hand uit.

‘Kevin Langedijk.’ Hij lalde al minder dan eerst, dat was winst. ‘Zeg maar Kev.’

‘Ik ben Joan. Joan Rylie Fairmould.’

Ze wisten van elkaar wie ze waren, dit was een formaliteit.

Toch was Kev ergens onder de indruk. De meeste mensen hadden moeite niet te schrikken zodra ze hem voor het eerst zagen. Hij probeerde zich nooit beter te presenteren dan hij was: een kolos van een vent, altijd voorovergebogen alsof hij door een nauwe tunnel liep. Gespierd maar scheefgegroeid, de ene schouder trotser omhoog dan de ander. Bovendien was de rechterzijde van zijn gezicht onbeweeglijk, waardoor hij soms de indruk gaf van een knap gemaakte, maar nét niet overtuigende androïde.

Zie dat maar eens te verkopen.

Hij krulde zijn mondhoek tot een verlamde halve glimlach. Die eerste indruk deerde niet, want hij kende de afloop. Hoe verontrustend zijn voorkomen ook was, Kev wist het altijd om te buigen. Tot sympathie, opwinding zelfs. Hij kende de geheime tegenstrijdigheid in mensen: op zoek naar het perfecte gemiddelde, maar vol verlangen naar het bijzondere, het smaakvolle.

Desondanks gaf deze vrouw geen kik bij het zien van de voorman. Het enige wat Joan deed was zich vastklampen aan de stalen koffer die ze kennelijk mee had genomen in haar marathonslaap.

‘Zou je me naar de kleedruimte kunnen brengen?’ vroeg ze. ‘Ik vraag het maar aan jou, omdat niemand anders het me vertelt. Ik sta hier al twintig minuten.’

Geen spoor van aarzeling in haar stem.

‘Het moet maar, aangezien ik de enige ben hier.’

Hij bracht haar naar de douches. Haar bagage was apart gezet, die haalde hij op. Daarna moest hij in de gang wachten tot ze was

omgekleed. Het duurde even voordat Kev beseftte hoe idioot dit was.

Wie denkt ze wel dat ze is? En mijn hoofd, mijn hóófd...!

Toen Joan naar buiten kwam, stond hij klaar om haar uit te foeteren. Hoe ze daar ook stónd in haar wetenschappelijk wit, haar knappe gezicht Europees maar onmiskenbaar Japans gestileerd. Had ze niet door dat hij betere dingen te doen had, nu ze aan de vooravond stonden van...? Maar ze was hem voor.

‘Doet het zeer?’

Huh? O ja, da's waar ook. Mijn gezicht. Ziet er waarschijnlijk nog uit als een platgereden dier in de berm.

‘Ik heb wat pillen genomen.’

Stoerdoenerij. Zijn wang schrijnde alsof er een hijskraan tegenaan was geklapt, daar hielp geen pil tegen. Waarom had hij het zover laten komen gisteren?

‘Dat moet gehecht worden. Ik ben geen arts, maar ik kan het voor je doen. Als ik de briefing goed begrijp, hebben we geen scheepsdokter aan boord.’ Ze pauzeerde. ‘Is er een onderzoeksstation ingericht waar ik kan werken tot we arriveren? Daar heb ik wel om gevraagd.’

‘Hoor eens,’ begon hij, maar besloot toen: ‘Ja. Ja, kom maar mee.’

Er was tenslotte weinig tegen in te brengen. Eerder nog wenste hij dat de ophaaldienst de moeite had genomen zijn verwondingen te behandelen. Hij trok zijn foielelijke uniform recht.

‘We zijn er.’

Haar gezicht op het moment dat ze zag wat haar werkplek was! Kev gunde zichzelf het lolletje. Ze stonden in de voorraadkamer, inmiddels bezet door tientallen werkers. Die kleedden zich aan of besprenkelden harde dobbelsteentjes met water om ze uit te laten groeien tot sponsachtig scheepsbeschuit. Vreten en erotische magazines slingerden rond. Joans ogen groeiden een slag.

‘Dit is geen laboratorium.’

‘Dit is dan ook geen...’ Kev onderging een pijnscheut in zijn hoofd. ‘... onderzoeksschip. Je zult moeten roeien met de riemen die je hebt.’

‘Ik kan zo al drie gezondheidsovertredingen noemen als ik in een kombuis mijn werk moet doen. Het voedsel kan gecontamineerd

worden. Bepaalde componenten vereisen een goed geventileerde ruimte. En ik betwijfel of je personeel—'

Ondanks alles barstte Kev in lachen uit. 'Personéél!'

Hij klapte dubbel, boog knorrend over de tafel om niet om te vallen. Zijn lip spleet open en er drupte bloed op het blad. Toen hij overeind kwam, zag hij een zweem van woede op Joans gezicht. Groggy dacht hij: ze mag denken wat ze wil! Preutse onderzoeker die loopt te verstoffen in een lab. Vraagt zich vast af waarom de voorman een dronkenlap is.

Joan was een wetenschapper, een exobiologe, wat dat ook mocht betekenen. Geplukt uit een van de vele laboratoria die Mitsuyari onderhield. Hij vond het allemaal best, zolang die mensen dáár bleven. Maar nu hadden ze zo'n geleerde aan boord gezet om god weet wat te onderzoeken. Wat was het nut? Ze wisten genoeg om hun werk te doen, werk dat beter ging zonder onervaren pottenkijkers erbij.

Joan zuchtte. 'Kun je me ten minste een tafel aanwijzen waar zo min mogelijk mensen in de weg lopen?'

Kev wees naar achteren. Ze spoorde hem aan om mee te komen en zette hem neer op een kruk. Uit haar bagage viste ze een volgepropte verbanddoos met spuitjes, poeders, gaasjes. Ze haalde er een stalen tangetje uit met spoeldraad en een scherpe naald.

'Even stilzitten. Zal ik eerst je lip doen of die wond op je voorhoofd?'

Kev gromde dat het hem om het even was.

Ze ontsmette de jaap boven zijn haargrens. Telkens als ze in het gereedschap kneep, klonk er *klik-klik* en reeg ze de draad verder. Kevs hoofd voelde aan alsof er een tweede hoofd in zat dat naar buiten wilde groeien. Kon hij niet terug in de kist kruipen en tukken tot ze er waren?

'Dat was vast,' ze niette een volgende wond dicht, 'een aardige deurpost waar je tegenaan gelopen bent.'

Een glimlach waard. 'Niets daarvan. Een vader met een gebroken wijnfles in de smerigste havenkroeg die je je voor kunt stellen. Ik had het verdiend. Wist dat zijn dochter veel te jong was, probeerde haar toch op schoot te krijgen.'

'Was je maar minder straalbezopen geweest, nietwaar?'

Hij kon het haar maar beter niet vertellen. Ze zou niet snappen waarom Kev het soms nodig had om in elkaar geslagen te worden. Ziek te worden. Beter te worden. Proeven. Voelen. Rondneuken. Alles om te vergeten dat hij een betekenisloos radertje in de machine was. Misschien werd je vanzelf zo als je werk inhield dat je als een stuk vracht werd gewogen en verscheept.

‘Eerlijk gezegd,’ mompelde hij, ‘kan ik niet wachten tot we onze bestemming bereiken.’

‘Ik ook niet.’

‘Deze plek en ik gaan niet goed samen. Alles plastic. Dit,’ hij pulkte aan zijn tuniek, maar het wilde niet kreuken, ‘perfecte uniformpje. Ik ruik hier geen reet. Hele zooi is antiseptisch.’

‘Niet bewegen.’

‘Nog maar even of ik spat uit elkaar.’

Toen het klaar was, depte ze de huid met een prikkend doekje.

‘Aan de zwelling kon ik weinig doen, maar je ziet er al een stuk frisser uit,’ zei ze. ‘Wil je een lolly?’

Klaar hiermee! Van de kruk af. Klotebenen met hun gewiebel. Waar is mijn kajuit? Moet gewoon even mijn roes uitslapen. Joan was al mijlener uit Kevs geest verdwenen. Waarom is lopen zo verdomd moeilijk? En nu begint er ook nog iemand te gillen. Hou die kreten bij je. Die vrouw weer? Goed dan, omdraaien maar... Liefst zonder om te kieperen.

In de korte tijd dat Kev zich klaarmaakte om te gaan, had Joan haar metalen koffertje op het werkblad gezet, het geopend, en ze keek er nu in. Er kwam een muffe dierengeur uit. Kev had ooit een rattennest ontdekt in de loods, dat stonk net zo. Maar weer minder erg dan toen hij het met een brander opruimde.

Weer klonk gekir, dit was toch echt Joan! Haar ogen waren halve maantjes en ze wreef haar vingers in elkaar. Wat bezieldde dat mens? Voor zijn gevoel stond hij een tijdje te staren, toen wenkte ze hem.

‘Kevin, kom kijken! Het gebeurt nu.’

Haar enthousiasme overrompelde welke aarzeling hij ook voelde. Terwijl ze opgewonden door haar neus ademde, boog hij zich over de koffer en zag...

Niet te geloven.

Kev klopte zich soms op de borst dat hij weigerde te denken in

flauwe clichés over verschillen tussen de sekses, maar op dit moment had hij zichzelf liever voor zijn kop geslagen. Joan had hem goed ingepakt met haar praatjes en dat klik-klik-marteltuig. Ze bleek net zo'n weekhartig ding te zijn als alle anderen.

Een meegesmokkeld huisdier. Pluizig knaagdiertje, een en al glimmende ogen en dons, en mevrouw krijgt slappe knieën. Hij vertelde maar niet hoe hij die havenratten had verwijderd. *Ze nam het mormel zelfs mee in haar winterslaap, twee jaar lang! Hoe heeft ze dat geregeld?*

Hij schraapte zijn keel. 'Schattig.'

'Wat?' Joan leek hem niet te hebben verstaan. 'Kijk, ze komen er bijna uit!'

Ze wees opgewonden naar het beestje, dat inderdaad een dikke buik had. Een hoogzwangere knager dus. Moest dat echt mee de ruimte in? Het zat in een glazen compartiment, geponst met luchtgaten. Ernaast pakjes voeding, water en sensoren die naar een apparaatje liepen.

'Ik heb niet zoveel met baby's,' begon hij, 'dus als je het niet erg vindt...'

Maar het gebeurde al. De knager piepte akelig en haar buik rommelde. Hoorde die zo monsterlijk groot te zijn? Het zag eruit alsof ze niet meer kon kruipen en Kev voelde medelijden. De knager wierp schoksgewijs een nieuwe generatie het leven in. Het hooi waar ze in lag, kleurde roder met elke nieuwe levering.

Er is iets mis.

Hoewel hij nog nooit een geboorte had gezien van deze diersoort, had Kev door dat er te veel jonkies waren, en er zaten bovendien bizarre exemplaren tussen. Moeders kreten gingen door merg en been, en toen ze haar laatste kind had gebaard, rilde ze en viel stil. Morsdood. De crèche van baby's woelde over elkaar heen, maar het was meteen duidelijk dat er onderscheid was. De ene helft bestond uit kale, roze knagertjes, de andere was zo gruwelijk dat Kev zijn maag voelde omdraaien. Levenloze vetbolletjes. Vagelijk nog in de vorm van hun moeder, er staken pootjes en een snoetje uit, maar er was iets misgegaan. Ze waren opgezwollen, bleek.

Voordat hij zich vol walging kon afwenden, begon Joan te ratelen in een datarecorder die ze tegen haar lippen drukte: 'Een overschot,

precies zoals ik had voorspeld! Deze helft is levend en, maar dat moet ik nog testen, lijkt volledig vrij van de parasiet. Zij zullen gezond opgroeien en de populatie in stand houden. Logisch natuurlijk, als er een infectiegraad van honderd procent was, dan zou de soort binnen enkele generaties uitsterven. Maar de andere helft! Dat zijn artificieel verwekte zygoten, aangestuurd door de parasiet, en...' Ze maakte een hoog geluidje tussendoor. '... dat is dáár weer de nieuwe generatie van. Een fascinerende symbiose! Ik zeg symbiose omdat in dit geval ook de knager er baat bij had.'

Dit was meer dan Kevs dronken, duizelige hoofd aankon.

Ze ging door: 'Niet voor haar als individu natuurlijk, maar voor de soort als geheel is het gunstig als er nakomelingen zijn. Ik wil het comité eraan herinneren dat ze aan het begin van het experiment volkomen onvruchtbaar was. Onvruchtbaarheid die de parasiet ongedaan heeft gemaakt.'

Kev was inmiddels wit weggetrokken. Hij luisterde al niet graag naar bevallingspraatjes, laat staan deze horrorverhalen.

'Deze exemplaren zullen niet uitgroeien tot een volwassen stadium. Ze zijn eerder, hoe zal ik het eens zeggen...' Joan knipte met haar vingers. '... het vruchtvlees rond een zaadje. Ze voeden het nageslacht van de parasiet.' Ze zette de recorder uit, trok latex handschoenen aan en schepte liefdevol een dode knagerbaby op. Ze verplaatste deze naar een luchtdicht, transparant doosje. 'Kom maar, kleintje. Zeg maar gedag tegen je broertjes en zusjes. Vind je het erg als ik je Wander noem?'

Ineens zag Kev de dode knagerbaby schudden. Iets wroette in het lijkje rond, dat begon te stuiptrekken terwijl het vanbinnen door wormpjes werd opgevreten.

Hoe kan ze dit afschuwelijke mormel zo moederlijk behandelen?

Toen ze zonder te kijken de koffer met levende zuigelingen dichtklapte, viel bij Kev het kwartje: ze gaf geen moer om de knagers. Het ging haar om de parasieten. Dáár praatte ze mee.

Die dooie dingen zijn gewoon appels voor haar.

Plots leek Joan te beseffen waar ze was, en met wie. Haar roes knapte als een zeepbel. Ze legde het doosje met Wander op tafel en keek Kev getergd aan, alsof hij haar had begluurd.

‘Mijn onderzoeksveld is parasieten.’

‘Over gezondheidsovertredingen gesproken. Je weet dat ik het volste recht heb om deze troep op te pakken en de ruimte in te sluisen?’

Waarom had ze het niet gewoon verborgen gehouden? Zelfs zonder eigen lab was dat te doen. In plaats daarvan had ze hem er dolenthousiast bij betrokken. *Wetenschappers. Twee keer de herseninhoud van een normaal mens, dubbel zo naïef.*

‘Tja...’

‘Dit kan niet goedgekeurd zijn.’

Ze frunnikte met een instrument. ‘Ik ging ervan uit dat de regels aan boord minder streng gelden dan het oordeel van de voorman.’

‘Best een gok.’

‘En?’

‘De voorman is vooral een beetje misselijk geworden door dit alles.’

Joan keek alsof hij haar had betrappt op fikkie stoken, maar met een hint van opluchting.

Zit ze met me te sollen? Wat een bizar mens. En dan te bedenken dat toen ik aan deze klus begon, zij nog met haar kokeshi-poppen speelde. Nu is ze mijn leeftijd – ze heeft me bijgebeend.

‘Luister.’ Kev wreef over zijn pijnlijke gezicht. ‘Ik zal eerlijk zijn. Wat je hier komt doen, maakt me eigenlijk geen zier uit. Zolang je maar niet in de weg loopt.’

‘Helder.’

‘Nog iets. Je collega, Okyū Motonaga. Die werd naast jou wakker. Ik zag het op de monitor: één bonk irritatie, schreeuwde om zich heen, stampde driftig weg. Kun je me iets over hem vertellen?’

‘Weinig.’

‘Is waarschijnlijk ook beter voor je. Nou, als je iets nodig hebt, klamp maar iemand aan. Succes met je... parasieten.’

Het was afschuwelijk om te denken, maar hij zou zowel deze vrouw als die bedrijfshork zó inruilen voor Mathijssen. Ze hadden waardeloze kaarten toebedeeld gekregen.

Abrupt wilde hij wegllopen en hij stortte bijna neer, nog altijd wiebelig door de kater.

Deze exobiologe komt niet eens in de buurt van mijn Cathelijne, mijmerde Kev terwijl hij zich herpakte. Zijn gedachten bewandel- den dat bekende pad maar al te graag. *Ze mist haar rondingen! En ze is veel te zakelijk, en heeft de heupen van een kind. Zo fragiel! Niet iemand waar je vrolijk tussen de lakens mee kunt stoeien, nee. Vergeleken met Cathelijne steekt deze Joan maar bleekjes af. Ik hoop vooral dat ze zichzelf een beetje bezighoudt terwijl wij doorgaan met de ontginning.*

Voordat hij twee stappen verder kwam, klemde zonder enige waarschuwing ijskoude latexvingers zich om zijn nek en voelde hij een naald centimeters in zijn halsspier verdwijnen.